

Pionieriai visame pasaulyje

Amerikos Samoa

„Dievas pasakė „taip“

Leva'ia Levao turėjo rimtų sveikatos problemų. 2015 metais jai ant akių atsirado šunvočių. Šunvotės buvo išgydytos, kai misionieriai suteikė jai kunigystės palaiminimą. Jie pradėjo su ja skaityti Mormono Knygą.

Kai kurie salos nedidelės bendruomenės žmonės buvo nepatenkinti matydami Levao svarstant apie naują religiją. Jie tyčiojosi iš jos pastangų ir menkino ją. Vis dėlto ji išliko tvirta ir netrukus buvo pakrikštyta. Jos vyras Tui ir trys jos vaikai netrukus pasekė jos tikėjimo pavyzdžiu, o vėliau Levao savo skyriuje ėjo Paramos bendrijos prezidentės pareigas. Kiti, paveikti jos atsidavimo pavyzdžio, vadino ją Bažnyčios Olosengoje širdimi.

Pietų Korėja

„Man niekada nebebus iš tikrųjų šalta“

Čoi Dong Sulas buvo presbiterionų dvasininkas, kuris jautė, kad jo pareiga apsaugoti savo parapijiečius nuo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios. Tačiau jis pradėjo susitikinėti su misionieriais ir aiškintis jam rūpimus doktrinos klausimus. Jis žinojo, kad dėl naujų įsitikinimų jam reikės pakeisti karjerą ir tai pakenks jo santykiams su tėvu, kuris tuo metu buvo Korėjos presbiterionų bažnyčios pirmininkas.

Dong Sulas pasirinko būti pakrikštytas Hano upėje. „Norėjau, kad mano krikštas būtų kuo panašesnis į Jėzaus Kristaus krikštą“, – paaiškino jis. Ūkanotą 1981 metų rugsėjo 5 d. rytą Hano vanduo buvo šaltas, tačiau, išlipęs iš vandens, Dong Sulas apibūdino vidinę šilumą. „Dabar aš priklausau tikrajai Dievo Bažnyčiai, – sakė jis. – Man niekada nebebus iš tikrųjų šalta.“ Po dviejų savaitių jo žmona ir du sūnūs taip pat buvo pakrikštyti – šį kartą šiltuose susirinkimų namuose. Prisijungimas prie Bažnyčios nepalengvino Dong Sulo ir jo šeimos gyvenimo, tačiau suteikė naujų palaiminimų. „Persekiojimai ir kančios [...] po mano krikšto pranoksta mano galimybes juos išsakyti, – sakė Dong Sulas. – Mes daug praradome [prisijungę prie Bažnyčios], tačiau gavome daugiau, nei kada nors svajojome.“

Dramblio Kaulo Krantas

„Gyvenimo ir laimės durys“

Lydi Zebo Bahi buvo paskutinis namuose gyvenęs vaikas, kai mirė abu jos tėvai. Šis praradimas sukėlė sunkią depresiją. Jos sūnėnas Faet Nadege supažindino ją su Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia.

Pirmą kartą nuėjusi į bažnyčią, Lydi pajuto stiprią meilę iš Paramos bendrijos ir Merginų organizacijos seserų. Nors depresijos laikotarpiu ji nustojo skaityti, studijuodama Mormono Knygą ji vėl sugebėdavo susikaupti. Ji buvo pakrikštyta 1995 metų lapkričio 18 dieną.

Netrukus po krikšto ji gavo galimybę grąžinti meilę, kuri jai buvo parodyta, tarnaudama Paramos bendrijoje ir Merginų organizacijoje. Ji taip pat tarnavo kaip skyriaus misionierė ir kvietė kitus atrasti tokią pačią bendrystę ir ramybę, kokią pati neseniai atrado. „Visi šie pašaukimai sustiprino mane ir padėjo man tobulėti tiek dvasiškai, tiek intelektualiai“, – sakė Lydi.

Lydi tapo viena pirmųjų seserų misionierių, tarnavusių Kinšasos misijoje Kongo Demokratinėje Respublikoje.